

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Harpocræ Sophistæ. 37

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἀναλήψαντες καταφύγουσιν· ὡς εἰς ἀναλήψαντες ἐξοκέλαυτες· ἀλλ' οὐδὲ παλιν ἔθεν' ἐλλείψῃ τῆς εἰς ἡμᾶς ἠκόντων, τὰ γὰρ πᾶς καὶ ὁψέποτε γνωσμάχιστατες, ἀσείωνται τὰς τῶν ἀρετῶν, ἢ ἀκηρύκτως πολεμεῖν ὅσα ἀγρόνται, τὸ το μὲν ἔργον, τὸ δ' ἄλλα νομίμοιτες εἶναι πάρεργα.

Χαυρήμονι, Ζωσίμω, Μάρωνι,
Εὐσταθίω. λζ.

Εἰ κρίσιν μὴ παροδοκῶντες, δρᾶτε, ἀδρᾶτε ἀλλὰ τὸ εἰδέναι ὀφείλετε, ὅτι ἢ μὲν χαλκία, καὶ χρῶς ἑτέρας κολάσεως, κολάσις ἐστὶν ἢ δ' ἀρετῆ καὶ δὲ γὰρ σέφανος μάριστα μὲν γὰρ καὶ τῆς καλλιῦθα καλασθῆται, ὁ περὶ τὸ μελλῶσις κρίσεως λόγος ἀξιόπιστος ὅτι καὶ ἀληθῆς, καὶ παρὰ πάντων ὁμολογῆμενος. εἰ δὲ εἰς τοσαύτην ὑμᾶς ἢ χαλκία φρενοβλάσειαν ἐξεδάκχευσεν, ὡς τὸν οὐ τὸ ὑμετέρας γνώμης ἀελεῖν· ἀλλ' οὐδὲ, ἵνα παρὰ τὴν πολλοῖς καλλιῦθα δεδωκέναι δίκην, μὴ μικρὰν εἶναι νομίσητε κολάσιν, τὸ ἐνταῦθα τῶν πάντων κωμωδῆσαι καὶ μισῆσαι, μὴδὲ μικρὸν σέφανος, τὸ εὐχημῶν καὶ σμινῶς, καὶ μετ' ἐγκωμίων τὸ ἐνταῦθα ἀφγύσαι βίον.

Ἀρποκράτιστος ἢ. λζ.

Ἀποπάτατοι εἶναι μοι φαίνεται, τὸ σκέπειν μὲν ἐν αἰς διωλέθησαν οἱ τ' ἐξ ὧθεν σοφοῖς καὶ ἱεραῖς γραφαῖς πολλῶν ποιῆσαι λόγον· ἐν οἷς δὲ συνήθησαν, ὀλίγον· ὁ μὲν γὰρ τῆς κρίσεως λόγος καὶ εὐλόγος ὡς καὶ διχρηστος καὶ λογικὸς ἀρέπων, καὶ παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἑκείνων ὁμολογῆμενος, ὀλίγος δὲ πᾶσι βπισσάται εἰς τὸ τὰ δέοντα ἀρᾶσθαι, οἱ γὰρ πολλοὶ, καὶ μὴ πρ

doque emerfuri, atque ad meliorem mentem redituri lugentur, à nonnullis rursum ut in indolentiam peruoluti pro desperatis habiti ac relictī (sunt) operam certe rursum dabimus, ne, quod nostratum partiū est, vlla ex parte desideretur. Sic enim fortasse fiet, ut tandem aliquando resipiscāt, atque cum virtute (qui cum inēxpriabile bellum gerere non verentur, id vnum pro serio opere habentes, cætera autem velut obiter ac defandoriē agentes) in gratiam redeant.

Cheremōni, Zosimo, Maroni,
Eustathio. 36.

Si ad ea perpetranda, quæ perpetratis, ea vos causa impellit, quod iudiciū haudquaquam expectetis, illud sciatis oportet, improbitatem, etiam si nullum aliud supplicium accedat, supplicium per se esse: virtutem contra, etiam citra coronas coronam esse. Ac quidē maximē, ex his quoque qui scelerum pœnas in hac vita peperderunt, futuri iudicij dogma fidem nanciscitur, verumque est, atque apud omnes certum & indubitatum. Quod si vos improbitas in tantam amentiam præcipites egit, ut hoc ex animis vestris deleueritis: at certe (ut illud omittam, multos hîc quoque pœnas dedisse) ne leue supplicium esse existimetis, hîc ab omnibus suggillari, atque odio haberi: nec rursum exiguam coronam, grauiter & honestè atque cum laude curriculum vitæ confecisse.

Harpocræ Sophiste. 37.

Absurdissimum, meo quidem iudicio, illud est, eorum quidem, in quibus externi sapientes & sacra Scripturæ inter se disfidet, magnam rationem habere: eorum autem, in quibus consentiunt, exiguam. Etenim iudicij extremi dogma, tamen, & rationi consentaneum, & iustum, & ratione præditis congruens, atque & à nobis & ab ipsis confessum ac receptum sit, tamen paucos admodum inducit, ut ea,
II ij

quæ officij ratio postulat, faciant. Plerique enim (nec verò ne quisquam iracundia commotum hæc dicere arbitretur) non secus ac si nec iudicium futurum sit, nec providentiæ vlla rebus præsit, atque humanas actiones conspiciat, velut in densissimis noctis tenebris ea faciunt, quæ faciunt. At verò dubium & controuersum dogma, quâuis probabilitate carens, permultos tamen expugnat. Etenim optimam quidem & accuratam viuendi rationem contempnunt ac pro nihilo ducunt: linguam autem supra quàm par sit, acuunt. Ac temperantiam quidem nihil omnino curant: de increata aurem materia, nonnullisque aliis nugantur, quæ nec cognita magnū aliquod ad virtutem adiumentum afferunt, nec ignorata, eos, qui in his rebus haudquam eruditi sunt, detrimento vlllo afficiunt. Primùm igitur discant, iudicij dogma, quod & apud nos, & apud illos, extra controuersiam est, discutere, ac rectam vitam amplecti. Absurdissimum enim est illud, de quo inter utrosque conuenit, taceret: ea autem, de quibus inter se dissenserunt, sursum deorsumque iactare, ac de iis perpetuò garrere.

Seveno. 38.

In publicis & grauissimis malis commiserationi locus non est. Omnes enim priuatas calamitates deplorantes, nō tantum otij habent, vt ipsis alienas miseras luctu ac lamentis prosequi vacet.

Cheremoni Diacono. 39.

Impurum ac sceleratum hominem nego, non modò de fidei doctrina, sed etiam de vlla re alia os aperire debere, quoad per synceram pœnitentiam animi maculas absterferit. Nam cùm peccatori dixerit Deus, Quare tu enarras iustitias meas? multo certè ei, qui animo ita constitutus est, ac fidei dogmata perscrutari non veretur, silentium indixit. Tanto enim dogmata iustificationibus sublimiora sunt, quanto cælum terra, & anima corpore. Quo circa cùm vitæ integritas tibi desit, de fi-

θυμῶ, τὸ λεγόμενον, εἶναι νημιζέτω, ὡς μήτε κρίσεως οὐσίας, μήτε παρηγοίας ἐφεσώσης ἢ καθαρώσης τὰ θράγματα, καὶ ἀπὸ ἐν ἀσπλήνῃ νυκτὶ δρῶσιν ἐδρῶσιν. ὁ δ' ἀμφισβητήσιμος καὶ τοῦ ἀπίθαιος ὡν τὰς πολλοὺς χειρῶνται. πολιτείας μὲν γὰρ ἀκρίβεις ὀλιγοῦσι, πλὴν δὲ γλώττιαι ὑπὸ τὸ δέον θῆγυσι, καὶ σωφροσύνης μὲν αὐτοῖς λόγος ἔδειξαι. ἀλλ' ἔτι δὲ ἕλης ἀγανήτης, ἢ ἀλλων πινῶν φλυαροῦσιν, ἢ μήτε γνωσκόδερα μέγα πῖ εἰς σωτηρίας σωτηλεῖ. μήτ' ἀγνοῦμενα καταβλάπτε τὰς μὴ πεπωδευμένοις. μαθητεύουσαι οὐδ' ὁρῶντων τὸν παρὰ τὴν ἡμῶν καὶ αὐτῶν ὁμολογούμενον τῆς κρίσεως λόγον ἀνακινεῖν, καὶ εἰς ὄρθῃ ἔχεσθαι. ἀποπώτατον γὰρ τὸ μὲν ἐν οἷς σωθεῖσθαι, σωπαῖν. τὰ δ' ἐν οἷς διηγήσθαι, αἶμα καὶ κῆτω θρυλλεῖν.

Σαείνω. λη.

Εν τοῖς κοινοῖς καὶ ἀνηκέστοις κακοῖς κληρὸν σὺκ' ἔχει ὁ οἶκος. πάντες γὰρ τὰ οἰκῆα σένοντες πάθη, χολώσονται σὺκ' ἀγασί τὰς πέλας ἐλεεῖν.

Χαιρήμωνι Διακόνῳ. λθ.

Τὸν ἐναγῆ ἔφημι παρὶ δόγματων, ἀλλ' ἐδὲ παρὶ ἄλλων πινῶν χελῶσαι αἰοίγειν σῆμα, ἕως ἂν δὲ εὐλακρινῶς μετανοίας καθαρθῆι. εἰ γὰρ τῶ ἀμαρτανῶ ἐῖπεν ὁ θεός, Ἰναπὶ σὺ διηγῆ τὰ δειχόμενά τε μὲν; πολλῶ μάλλον τὸν ἔγω Διακείμενος, καὶ τὰ δόγματα ἐρμῆσαι πολὺ μᾶλλον ἐπεφόμισε. ποσὸν γὰρ τὰ δόγματα τῶ δειχόμενά τε ἄνωτατα, ὅσον ἕρπυδος γῆς, καὶ ψυχῆ σώματος. πέπεισο τῶν τῶ βίῳ μὲν ἠτιώμενος, παρὶ δὲ δόγματων